

Herba negra

L'Herba negra. Per Josep Nuet i Badia, Josep M. Panareda i Clapés, (Article publicat al Butlletí del Santuari nº 14, gener-abril 1986)

Amb aquest nom i amb altres de provinents del llenguatge popular de les Muntanyes de Prades, com lluqueta de roca o herba arrapada, es coneix la planta que els botànics designen amb el nom de *Globularia cordifolia* L. ssp. *nana* (Lam.) P. Fourn. (= *G. repens* Lam.).

Aquesta planta forma una mata, de tija llenyosa, negrosa, que creix arrapada a terra o a les roques on viu i que arrela pels nusos. Al llarg de la tija, les fulles es disposen en petites rosetes, al centre de les quals neixen les tiges florals, curtes de 0,5-2 cm. Les fulles són molt petites, de 25 x 2-4 mm. amb un sol nervi, espatulades, una mica carnosos i plegades pel mig. Les flors són de color blau cel, agrupades en inflorescències semiesfèriques d'1-1,5 cm. de diàmetre. Cada flor presenta un calze amb 5 divisions agudes amb el tub molt pilós. La corol·la té dos llavis, l'un dividit en 3 segments fins a 1/3 de la seva longitud i l'altre dividit en 2 segments, molt estrets, fins a 2/3 de la seva longitud.

Floreix del maig al juny .

L'herba negra es fa a Montserrat entre 550 i 1236 m., al cim de Sant Jeroni. És més freqüent entre 900 i 1200 m. als indrets de la solana, principalment, però en altituds inferiors es refugia als llocs ombrejats. A l'obaga de la muntanya pràcticament no l'hem vista, només l'hem anotada a la miranda de Fra Garí i al camí del Cremallera .

Viu arrelada a les fissures de les roques conglomeràtiques. L'herba negra és característica de l'aliança fitosociològica *Saxifragion mediae*, pròpia dels Pirineus, que arriba empobrida per les Serralades Pre-litorals fins a Penyagolosa, al País Valencià. A Montserrat, aquesta aliança és representada per la comunitat de corona de reina i orella d'ós (*Saxifragetum catalaunicae*) i, dins d'aquesta comunitat, l'herba negra ocupa els indrets més secs i assolellats, sobretot a les altituds superiors.